

EENE ONTMOETING.

Onze lezers herinneren zich nog de beschrijving door den heer GRO-NEMAN in deze bladen gegeven van de wijze waarop de Mont-Cénis-tunnel tot stand is gekomen. Een van de opmerkelijkste punten in dit belangrijke werk is, dat, terwijl het van twee zijden tegelijk werd aangevangen, de beide gangen, op eene diepte van meer dan 5000 voet onder den top van het gebergte, toch zoo juist tegen elkander uitkwamen, dat men met weinig moeite hen tot een enkelen tunnel vereenigen kon. Dit is voorzeker een triomf van de hedendaagsche landmeetkunst. Dat, in weerwil van de nauwkeurigste werktuigen en daarmede verrichte metingen, het verschil over eene lengte van 12220 meters niet veel meer dan een halve meter zoude bedragen, gelijk werkelijk de uitkomst bewezen heeft, kon wel gehoopt maar niet met zekerheid voorzien worden. Men begrijpt dan ook met welk eene gespannen verwachting de ingenieurs en werklieden aan beide zijden hun zamentreffen te gemoet zagen.

Ziehier wat de heer GÉNÉSI daaromtrent als ooggetuige mededeelt.

“Op den 9den November 1870, toen ik mijne gewone inspectie deed, verbeelde ik mij door de rotsen heen het ontploffen der mijnen van de andere zijde van den tunnel naar den kant van Bardonnechia te hooren. Ik zond een bode om te vernemen of de uren overeenkwamen. Het was zoo, en toen kon men er niet langer aan twijfelen, dat wij elkander weldra bereiken zouden. Elken volgenden dag werden de ontploffingen al duidelijker en duidelijker vernomen. In het begin van December hoorden wij reeds zeer duidelijk het kloppen tegen het rotsgesteente. Daarop werd het geluid van stemmen onduidelijk waarneembaar. Maar zouden wij elkander op gelijke hoogte en in dezelfde as ontmoeten? Drie dagen en drie nachten verlieten de ingenieurs, de opzichters en de meesterknechts den tunnel niet. De ingenieurs BORELLY en BONI leidden de werkzaamheden naar den kant van Bardonnechia,

de heer COPELLO naar dien van Fourneaux. Wij konden noch eten, noch slapen; ieder was in een koortsigen toestand. Eindelijk, op den morgen van den 26sten December, stortte de rots in, nabij de zoldering. De bres was gemaakt, en wij konden elkander zien en de hand schudden. Nog denzelfden avond was de opening voltooid; de berg was doorboord, ons werk gedaan! Wat waren wij verheugd! In weerwil van den oorlog, wachtte ons de toejuiching van geheel het wetenschappelijk Europa in het binnenste van onzen berg, zoodra het bekend zoude zijn dat de onderneming gelukkig ten einde was gebracht. De twee assen ontmoetten elkander bijna volkomen; het verschil bedroeg minder dan een halve meter. Het vlak van den tunnel aan onze zijde lag slechts 60 centimeters te hoog. Maar wie had na een aanhoudend werken van dertien jaren een zoo juiste uitkomst voorzien! Wij plaatsten op het punt van zamenkomst een marmeren plaat met een opschrift, ter gedachtenis dezer gelukkige gebeurtenis."

HG.